

POSTANOWIENIE

10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 10 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. R. i W. K.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 29 marca 2023 r., I ACa 112/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanej na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 - nie publ.).

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba wyjaśnienia relacji między przepisami chroniącymi konsumentów przed abuzywnymi postanowieniami umownymi a ogólnymi unormowaniami Kodeksu cywilnego i przepisami Prawa bankowego, stanowiącymi podstawę uznania czynności prawnej (umowy kredytu) za bezwzględnie nieważną. W ocenie skarżących, zachodzą wątpliwości dotyczą co do tego, czy w sytuacji kolizji tych regulacji, należy dać pierwszeństwo unormowaniom, - jako *lex specialis* - w zakresie ochrony konsumenckiej względem ogólnych regulacji kodeksowych i przepisów Prawa bankowego, a także, czy uznanie postanowienia umownego za postanowienie niedozwolone oraz stwierdzenie braku możliwości dalszego obowiązywania umowy umożliwia równoczesne uznanie umowy za bezwzględnie nieważną z uwagi na sprzeczność umowy z naturą stosunku na zasadach ogólnych k.c. i przepisów Prawa bankowego, a ponadto - czy w ujęciu materialnoprawnym może powstać zbieg (kumulacja) roszczeń w wyniku jednoczesnego zaistnienia nieważności bezwzględnej i wadliwości czynności prawnej opartej na przepisach o niedozwolonych postanowieniach umownych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że art. 385¹ i nast. k.c. wprowadzają instrument wzmocnionej względem zasad ogólnych, w tym wynikających z art. 353¹ k.c., kontroli postanowień narzuconych przez przedsiębiorcę konsumentom, uzupełniony szczególną sankcją mającą niwelować niekorzystne skutki zastosowania klauzul abuzywnych. Z tych względów przepisy te

mają pierwszeństwo względem przepisów regulujących naruszenia ograniczeń swobody umów wynikające z zasad współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.) i właściwości (natury) stosunku prawnego (art. 353¹ k.c.) oraz konsekwencje tych naruszeń, co nie oznacza, że skutkiem stwierdzenia abuzywności postanowienia umownego nie może być nieważność umowy (zob. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CNPP 11/22, nie publ. oraz orzecznictwo powołane w jego uzasadnieniu).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(A.T.)

[r.g.]